

28 לדברי בר פדא, ודין הרישא שלכתחילה אינו מגלח ביום שלשים, 29 הוא משום שגזרו חכמים שגם המקבל עליו נזירות סתם נעשה 30 באומר שלימין – הרי הוא כאומר 'הריני נזיר שלשים יום שלימים', 31 ואינו רשאי לגלח עד יום שלשים ואחד. 32 מקשה הגמרא: ולרב מתנא סתם נזירות שלשים יום, קשיא 33 הסיפא, מדוע אם גילח ביום השלשים יצא ידי חובתו, הרי עדיין 34 לא הושלמה נזירותו. מתרצת הגמרא: קסבר רב מתנא שמקצת 35 היום ככולו, וכיון שנהג בנזירות מקצת מיום השלשים נחשב לו 36 ככל היום והשלשים את הנזירות, ולכן יצא ידי חובתו אם גילח מיד, 37 אלא שלכתחילה לא יגלח עד יום שלשים ואחד. אבל בר פדא לא 38 סובר שמקצת היום ככולו, ולכן לשיטתו אסור לגלח ביום עשרים 39 ותשעה, ורק אם גילח ביום שלשים יצא. 40 הגמרא מקשה על רב מתנה מהמשך אותה משנה: תנן, האומר 41 'הריני נזיר שלשים יום', אם גילח יום שלשים לא יצא ידי חובתו. 42 ולדעת רב מתנא קשה מדוע לא יצא, הרי לשיטתו מקצת יום 43 שלשים נחשב ככולו. מתרצת הגמרא: מדובר באומר 'הריני נזיר 44 שלשים יום שלימין', וכיון שקיבל על עצמו ימים שלימים לא 45 אומרים 'מקצת היום ככולו'. 46 הגמרא מקשה על בר פדא מהמשך אותה משנה: תנן, מי שגזר שתי 47 נזירות – מי שקבל על עצמו שתי נזירות, מנלך את הראשונה 48 – על נזירות ראשונה ומביא קרבנותיו ביום שלשים ואחד, ועל 49 השנייה מגלח ליום שלשים ואחד, שהוא יום שלשים ואחד לתחילת 50 נזירות שניה. בשלמא לרב מתנא ניקח, שביום שלשים סיים את 51 נזירותו הראשונה, ומגלח למחרת ביום שלשים ואחד, ומיד באותו 52 יום מתחיל למנות את הנזירות השניה, ואחר שהשלימה ביום 53 הששים, מגלח למחרת ביום ששים ואחד.

1 ובר פדא אמר לה, אף שחלק מלשונות הנזירות נכתבו לדרשה, וכי 2 ליבא חד מינהון דלאו לדרשא – האם אין אחד מהם שנכתב 3 בפרשה שלא לצורך דרשה, אלא מדהויה למנינא – כשם 4 שאפשר לתלמוד מאחד מהם על מנין ימי הנזירות, כולו נמי 5 למנינא – כך גם שאר לשונות הנזירות, מלבד הנדרש מהם לדיני 6 נזירות באים לתלמודם גם על מנין הימים. 7 הגמרא מקשה על דברי בר פדא: תנן – שנינו במשנתנו, סתם 8 נזירות שלשים יום, ומשמע שדין תורה הוא, בשלמא לרב מתנא 9 שסובר סתם נזירות שלשים יום, ניקח – מובנת המשנה כפשוטה, 10 אלא לבר פדא שסובר סתם נזירות עשרים ותשעה יום, קשיא מדוע 11 שנינו 'שלשים'. מתרצת הגמרא: אמר לה בר פדא, לעולם נזירות 12 סתם נוהגת עשרים ותשעה יום, אלא אידי דאיבא יום תלתין – 13 מאחר שיש את יום השלשים עצמו המנלך בו שערך ומביא 14 קרבנותיו, וקודם לכן אסור הוא בין וטומאה, משום הכי תנא 15 שלשים – לפיכך שנה התנא 'שלשים יום', שהרי נוהג נזירותו גם 16 חלק מיום השלשים. 17 הגמרא מקשה על בר פדא ממשנה נוספת: תנן (להלן טו), מי שאמר 18 'הריני נזיר' ולא אמר כמה ימים, מביא את קרבנותיו ומנלך ביום 19 שלשים ואחד. בשלמא לרב מתנא שסובר סתם נזירות שלשים יום, 20 ניקח שמביא קרבנותיו ומגלח ביום שלשים ואחד, לפי שהשלמים 21 נזירותו ביום שלשים. אלא לבר פדא קשיא, מדוע מגלח ביום 22 שלשים ואחד, הרי לשיטתו כבר השלים נזירותו ביום עשרים 23 ותשעה ויכול לגלח ביום שלשים. מתרצת הגמרא: אמר לה בר 24 פדא, איבא סיפא – אמור גם את סוף המשנה ששם מוכח כשיטתי. 25 שנינו בסיפא, שאם הקדים וגילח ליום שלשים יצא ידי חובתו, 26 ובהכרח שכבר השלים נזירותו מאתמול כשיסיים למנות עשרים 27 ותשעה ימים, אלא סיפא דאי מסייעא ליה – יש ממנה ראייה

אגרות קודש

[כ"ח מני"א תש"כ]

נצטערתי להודיע אשר מצב בריאותו אינו כדבעי ובודאי חלק גדול מזה הוא נערוון ומחשבות, והעדר עבודת ה' דוקא בשמחה. ועל פי פסק הרמב"ם ומובא בטור ושו"ע או"ח סי' רל"א ובכ"מ אשר עבודת השי"ת הוא בכל דרכיך אכילה שתי הליכה וכו'.

ונפלאתי עליו, כי הלא עיקר הדבר בא מאמונה בבחי' קטנות, או כלשון רז"ל קטני אמנה כי אמונה כדבעי **מכרחת** לומר אשר לפוס גמלא שיחנא, היינו שאין הקב"ה נותן לאדם עבודה שאינה לפי כוחו, וכיון שהיות הגוף בריא ושלם מדרכי השם הוא, בודאי שאין העבודה ממעטת **מצד עצמה** בבריאות הגוף. ומה שיש העלמות והסתרים ולפעמים נדמה ואולי גם האמת כן הוא שהם יותר מהמדה, הרי כבר ידוע המבואר בתניא שמטעמים הוא לשון רבים, כי שני סוגים בזה ושני מיני נחת רוח, אם בעבודה שאין עמה מלחמה או דוקא במלחמה. והרי גם במלחמה צריך ללכת מיט א פריילעכן מארש, כידוע משיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומלחמה רוחנית היא כנ"ל, אז דאס דארף ניט אנרירן די בריאות בפועל, כאטש די זאך דארף ארן.

והשי"ת יחזקוה ויאמצוהו אשר מתוך בריאות הנכונה יוכל למלאות שליחותו להפיץ שם תורת החסידות ולעשות לו ית' דירה בתחתונים גם במדינה הנ"ל על ידי הפצת המענינות חוצה.

בברכה,